הרי [א] תרומת הדשן שנעשה מצותו ויש בו מעילה משום דהוה א) ליה תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח [ב] שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא למ"ד [ג] איברי שעיר המשתלח אין נהנין מהן אלא למאן דאמר ב נהנין מהן מאי איכא למימר משום דהוה ב) ליה תרומת הדשן ובגדי כהונה שני כתובין הבאין כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא לרבנן ג) דאמרי [1] והניחם שם ג מלמד שהן טעונין גניזה שפיר אלא לרבי דוסא דאמר מותר ג) להשתמש בהן כהן הדיוט מאי איכא למימר משום דהוה תרומת הדשן ועגלה ערופה שני כתובין הבאין כאחד ד) הניחא למ"ד אין מלמדין אלא למ"ד מלמדין מאי איכא למימר תרי מיעוטי כתיבי כתיב התם [2] הערופה וכתיב התם [3] ושמו אצל המזבח הני אין מידי אחרינא לא: נסכים בתחילה מועלין בהן [וכו']: לימא מתני' דלא כר"א בר רבי צדוק [7] דתניא ר"א בר רבי צדוק אומר ד לול קטן היה בין כבש למזבח במערבו של כבש אחת לשבעים שנה פרחי כהונה יורדין בו ומביאין יין קרוש שהוא דומה לעגולי דבילה ושורפין ה) אותה בקדושה שנאמר [4] בקודש הסך נסך שכר לה' ו) כשם שניסוכה בקדושה כך שריפתה בקדושה מאי משמע ואמר רבינא אתיא קודש קודש כתיב הכא בקודש וכתיב התם [5] ושרפת את הנותר באש ולא יאכל כי קודש ה) הם מה נותר שריפתו בקדושה אף האי נמי ז) בקדושה אפילו תימא ר' אלעזר בר רבי צדוק (א) דאי קלט ח) איכא דאמרי לימא מתני' כר' אלעזר בר ר' צדוק ט) דאי קלט אמרי לא (ב) ומדרבנן והא קרא קנסיב לה אסמכתא: מתני' דישון ה מזבח הפנימי והמנורה לא נהנין ולא מועלין ו המקדיש דישון בתחלה מועלין בה י) ז תורין שלא הגיע זמנן ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין: גמ' בשלמ' מזבח

מה נותר שריפתו בקודש אף זו שריפתו בקדש. והיינו דלא כר"א ברבי צדוק דכיון דלאחר שירד טעון שריפה אם כן לא נעשית מצותו ואמאי אמרינן במתני' יא) [ירדו] לשיתין אין מועלין ומשני אפילו תימא ר' אלעזר ברבי צדוק היא יב) דאי קלט כלומר שקלט מאויר ולא ירדו ממש על הרצפה ובכי האי גוונא אין מצותה בשריפה ולהכי קאמר במתני' דאין מועלין איכא דאמרי לימא מתני' ר"א בר רבי צדוק ולא רבנן דאי רבנן אמאי קאמר במתני' ירדו לשיתין אין מועלין בהם מאי מעילה שייכא בהו והלא הם יורדין לתהום יג) והיאך יכול למעול בהם ומשני דאי קלט ועתה לגירסא זו לא חשיב כ) האי דיוקא יד) ל) (ללישנא קמא) לרבי אלעזר ברבי צדוק איכא דאמר לימא טו) דמתני' אתא כרבי אלעזר בר צדוק וכגון דאיקלט שקלט את היין קודם שירד לרצפה דאם ירד לרצפה הרצפה מקדשת וצריך לשורפו ואם כן לא נעשית מצותה ומשני לא לעולם כר"א ואפילו לא טז) איקלט ומדרבנן ופריך והא קרא קנסיב ליה פירוש והא ר"א בר צדוק דריש לה מקרא ומשני אסמכתא בעלמא היא: דישון מזבח הפנימי. שהיו מקטירין את הקטרת על מזבח הפנימי והיה יז) דשן עליו והיו נושאין אותו במקום שזורקין בו המוראה והנוצה רחוק י' אמות מרגלי הכבש כדמפרש בתמיד (דף כח:) משום דכתיב והשליך ואין השלכה פחות יח) מ) [מעשרים] אמה: המקדיש דישון בתחלה. יש מפרשים במקדיש אפר כירתו ואין נראה דאטו גרע ממקדיש זבל אשפתו דקאמר בסמוך דמועלין ואם כן מאי קא משמע לן הכא דהא ודאי יט) דכל אדם יכול להקדיש לבדק הבית לכך נראה לפרש דמיירי באדם כ) שנטל מתרומת הדשן לאחר שהורמה והקדישה כא) מועלין בה מן התורה: תורים שלא הגיע זמנן. דבעינן בתורים שיהו גדולים ובני יונה שעבר זמנן דביונים גדולים פסולים כדאמרינן בסוף פ' קמא דחולין (דף כב.) לא נהנין ולא מועלין פירוש לא מועלין כלל ואפילו מדרבנן נ) אמרינן ס) דלא מועלין כלל דאין לפרש דאין מועלין מן התורה קאמר אבל מדרבנן איכא מעילה דהא לעיל גבי דם דקאמר אין מועלין על כרחך רוצה לומר אין מועלין כלל דאי מן התורה דווקא קאמר מאי קאמר יצא לנחל קדרון מועלין וכי נמי יצא לנחל קדרון אין מועלין אלא מדרבנן כדפי' לעיל וכן גבי חטאות המתות דקאמר אין מועלין ר"ל אף מדרבנן כדמשמע לעיל בריש פ"ק (דף ג.) וא"כ ש"מ ° כל היכא דקתני כב) אין מועלין ר"ל ס) אפילו מדרבנן: ע) רבי שמעון אומר תורים שלא הגיע זמנן מועלין בהן. כדמפרש בגמ' ובני יונה שעבר זמנן לא נהנין ולא מועלין ולא דמי לחטאת שעברה שנתה דאמר לעיל דמועלין בה קודם כפרה דהתם כג) משום דאזיל לרעיה ואית לה פדיון אבל הכא אין לעופות פדיון ולא איקרו קדשי ה' לג): בשלמא מזבח החיצון דכתיב ושמו אצל המזבח. לכאורה משמע דהכי קאמר בשלמא דישון מזבח החיצון אין מועלין משום דכתיב ושמו לד) מיהו אין לפרש כך דהא בדישון מזבח החיצון יש בו מעילה כדמשמע לעיל דפריך והרי תרומת הדשן וכו' ואדרבה ושמו משמע שיש בו מעילה כדקאמר לעיל וכתיב התם פ) ושמו אבל לה) לכך נראה לפרש דדייק ממתני' דקתני דישון מזבח הפנימי לא נהנין ולא מועלין משום דנעשה מצותו דהיינו דישון אבל עד שלא נדשן מועלין בו דהכתי לא נעשית מצותו דמצוה לדשנו ודוקא במזבח הפנימי אבל במזבח החיצון מועלין בו אף לאחר הדישון לו) משום דכתיב ושמו לומר דאף כי נעשית מצותו מועלין בו כדנפקא לן לעיל מדכתיב ושמו אלא מזבח פנימי מנלן דמצוה לדשנו דנימא דאין מועלין משעת דישון ואילך משום דנעשית מצותו ולא נראה דא"כ משמע דקודם דישון יש מעילה בדשן מזבח הפנימי וזה אינו כדאמרינן בפרק כל שעה (פסחים דף כו.) דקטרת משתעלה תמרתו אין בו מעילה אלא נראה לפרש כך בשלמא מזבח החיצון דכתיב ושמו נפקא לן מיניה דהוי מצוה לדשנו אלא מזבח הפנימי מנלן דמצוה לדשנו צ) ולאו לז) דמעילה קא פריך כלל וזה דוחק דהוה ליה לאיתויי גבי מזבח החיצון והרים הדשן ועוד בסמוך דקבעי מנורה

והרי תרומת הדשן. יא) דהוי אצל המזבח דנעשית מצותו (ג) ומועלין בו דכתיב י) ושמו וגו' ונגמר מיניה הכא: משום. הכי לא גמרינן מיניה דהוי תרומת הדשן כו': הניחא למאן דאמר. התם (יומא דף סז.) איברי שעיר של יום הכפורים מועלין בהן אע"פ שנעשית מצותן משום דכתיב כ) אל ארץ גזירה שפיר להכי לא גמיר מתרומת הדשן דהוי תרומת הדשן ושעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד: אלא למ"ד נהנין. דמפיק ליה [שם:] ממדבר ל): מאי איכא למימר. נגמר מתרומת הדשן דלא הוו שני כתובין וכו': אלא לרבי דוסא דאמר וכו'. דלית בהו מעילה ומאי והניחם שם שלא ישתמש בהן ביום הכפורים אחר: מאי איכא (ד) למימר. אפילו למ"ד מלמדין מהן הכא אין מלמדין משום דתרי מיעוטי כתיבי בהו: הערופה. דה"א קמייתא יתירא היא: וכתיב התם ושמו. דוי"ו בתרא מייתרא לומר לך הני הוא דמועלין בהן לאחר שנעשית מצותם אבל אחריני לא: לימא מתניתין. דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כרבי אלעזר בר רבי צדוק דהוא אית ליה דאע"ג דירדו לשיתין שריפתם בקדושה וכיון דמצריך להו שריפה בקדושה אית ליה נמי דמועלין בהן: מה נותר שריפתו בקדושה. דכל שפסולו בקדש שריפתו בקודש דגמר לה (פסחים דף פג:) מחטאת דכתיב ט) וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' יב) באש תשרף שריפתו תהא בקדושה: אפילו תימא ר' אלעזר בר ר' צדוק היא. והא דקתני ירדו לשיתין אין מועלין בהן: דאי קלט יג) קתני. שלא ירדו לקרקע השית אלא קודם שיגיעו לשית פשט ידו למטה וקלטה מן האויר דהתם אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן דקרקע השית מקדש להו: יד) איכא דאמרי לימא מתניתין ר' אלעזר בר' צדוק. כלומר מדאיצטריך ליה לתנא למיתנא ירדו לשיתין אין מועלין בהן אלמא סבירא ליה כרבי אלעזר דאמר טו) לול קטן היה שם שיכול להביאו דרך לול דאי רבנן טז) סברי שיתין חלולין ויורדין עד התהום היאך יכול ללקטן ולמעול בהן הא נחיתו להו לתהום (ה): אפילו תימא רבנן יז) ואי קלט. שאם הכניס ידו לאויר השיתין וקלטן יח) קודם שירדו לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין מועלין בהן. לישנא אחרינא דאי רבי אלעזר בר ר' צדוק כיון דאמר ושורפין אותן בקדושה אכתי בקדושתייהו קיימי וסבירא ליה דמועלין אפילו תימא רבי אלעזר בר רבי צדוק (ו) דאין לך כו' והא דקאמר ושורפין אותו בקדושה הכי קאמר אם בא לשורפו שורפו בקדושה אבל מעילה אין בו מאחר שירד לשיתין: מתני' דישון מזבח הפנימי והמנורה. הדשן שעליהם היה מוציאו ומניחו אצל מזבח החיצון מקום שהוא מניח תרומת הדשן של מזבח החיצון וקודם שהניחו שם לא נהנין ולא מועלין דהכא לא כתיב ושמו כמו שכתוב בדישון מזבח החיצון: המקדיש דישון בתחלה מועלין בו. כלומר לאחר שהניח דישון מזבח הפנימי והמנורה במקום שמניח תרומת הדשן של מזבח החיצון דאי אפשר דלא י) לידחו ביה פורתא ולהכי מועלין (ז) בכולו: גמ' בשלמא תרומת מזבח החיצון. כתיב בהדיא דמועלין בו דכתיב (ויקרא ו) ושמו לפיכך טעון גניזה שהיה נבלע במקומו כדי שלא ימעלו בו: אלא

עין משפט נר מצוה

א [מיי' פ"ב מהל' מעילה הלכה יד]:
יא ב מיי' פ"ה מהלכות עבודת יוה"כ הל' כב:
יב ג מיי' פ"ח מהל' כלי המקדש הל' ה:
יג ד מיי' פ"ב מהלכות בית הבחירה הל' יב:
יד ה מיי' פ"ב מהלכות מעילה הלכה טו:
טו ו מיי' פ"ה מהל' מעילה הלכה א:
טז ז מיי' שם פ"ב הלכה טז:

רבינו גרשום

וקאמר ליה (האי הוא) [מאי חזית] דדריש הכי [אמר לך] (ואמר) רבי יוחנן וכי יש לך כו' ש"מ דמיסתבר הכי כדאמינא: והרי תרומת הדשן דנעשת מצותו ויש בו מעילה. מתרומת הדשן עצמו מיירי דהוי אצל המזבח כדאמר בפירקין דלעיל הנהנה מאפר תפוח ר' יוחנן אמר מועלין בו אימא הכא נמי: ליכא למימר הכי משום דהוה ליה תרומת הדשן ואיברי שעיר המשתלח שני כתובין הבאין כאחד ואין מלמדין: הניחא למאן דאמר. במסכת יומא בפ' שני שעירי יוה"כ אין נהנין אף על גב דנעשת מצותן משום דכתיב גזרה שפיר הוו ב' כתובים הבאין כאחד ואין מלמדין: מלמד שהן טעונין גניזה. דאית בהו מעילה הנהנה מהן שפיר: אלא לר' דוסא דאמר מותר לישתמש בהו כהן הדיוט. אלמא לית בהו מעילה. אפילו למאן דאמר מלמדין הני אין מלמדין דתרי מעוטי אית בהו: כתיב הכא הערופה. דה"א יתירא הוא: וכתיב התם ושמו. וי"ו בתראה מיותר לומר לך הני (אין) אית בהו מעילה לאחר שנעשת מצותו מידי אחרינא לא: לימא מתני'. דקתני דנסכין שירדו לשיתין אין מועלין בהן דלא כר' אלעזר בר צדוק דאית ליה דנסכין שריפתן בקדושתן וכיון דמצריך להו שריפה אלמא אית ליה דמועלין בהן: מה נותר דשריפתו בקדושה. דכל פסולי דקדשים שריפתן בקדש דגמ' מחטאת דכתיב וכל חטאת אשר יובא מדמה וגו' בקדש באש תשרף שרפתו תהא בקדושה: אפילו תימא ר' אלעזר בר' צדוק היא. והאי דקתני מתני' ירדו לשית אין מועלין בהן דאי קלט קתני כגון שלא ירדו ממש לארץ אלא קודם שירדו פשט ידו למטה וקלטן מן הדפנות אין מועלין בהן הא ירדו לשית מועלין בהן ואי' דמפרשי הכי אפילו תימא מתניתא רבי אלעזר בר' צדוק הוא והאי דקתני הכא ושורפין אותו בקדושה משום דאי קלט לקדושה כלומר דלול קלטן לקדושה: ל"א והאי לישנא הוי דעיקר דהכי כתיב במסכת סוכה לימא מתניתא רבי אלעזר בר' צדוק היא מדאצטריך לתנא למתנא ירדו לשיתין אין מועלין בהן אלמא דסבירא ליה כר' אלעזר דלול קטן היה שם דיכול להביאן דרך לול דאי רבנן דקסברי דשיתין מחוללין ויורדין עד התהום היאך יכול ללוקטן ולמעול בהן הא נחיתו להו לתהום: אפילו תימא רבנן דאי קלט. שאם הכניס ידו בשיתין וקלטן וקבל הנסך קודם שירד לתהום אפילו הכי קמ"ל דאין בו מעילה: דאי ר' אלעזר בר' צדוק. כיון דאמר ושורפין אותו בקדושה אכתי בקדושה קיימי אפילו תימא רבי אלעזר בר' צדוק ואין לך דבר כו'. אמאי קאמר ושורפין אותו בקדושה הכי קאמר אם בא לשורפו שורפו בקדושה אבל אין בו מעילה: דישון מזבח הפנימי והמנורה. הדשן שלהן היה מוציאו ומניחו אצל מזבח החיצון מקום שהיה מניח את תרומת דשן של מזבח החיצון ואחר שהוציאו שם לא נהנין ולא מועלין דהכא לא כתיב ביה ושמו כמו בדישון מזבח העולה: המקדיש דישון מזבח בתחילה מועלין בו. הכי קאמר אם הקדיש אחד מעות דמי אותו דישון כגון דאמר הרי עלי דמי דישון בתחילה קודם שהוציאו לעזרה דיש בו מעילה ואח"כ הוציאו לחוץ ובא אחד ונהנה מן הדישון אף על גב דכבר נעשת מצותו אפילו הכי מועלין בו דכיון דנהנה ממנו וחיסר מן הדשן שוב ליכא לשער כמה היו דמיו כשנתנדבה ונמצא מפסיד להקדש משום הכי מועלין בו לאלתר כשנהנה ממנו: בשלמא מזבח החיצון. בהדיא כתיב ביה דדשן שלו היה מניח אצלו דכתיב והרים את הדשן אשר תאכל האש וגו' משום הכי מצינו למימר דאותו דישון הוי קודש:

מסורת הש"ס

א) [קדושין כד. וש"נ], ב) [יומא סז.], ג) פסחים כו. כריתות ו. חולין קיז. זבחים מו. יומא יב: כד. ס., ד) [תוספתא פ"א ה"ח] סוכה מט. [ע"ש: בתוס' ד"ה נסכים], ה) [נ"ל הוא], ו) [ויקרא ו], ז) [שם טז], ח) [שם], ט) [ויקרא ו], י) לידבק ביה כו'. נ"ק, כ) האי דיוקא כמו ללישנא קמא לר"א ברבי צדוק כו' נ"ק, ל) רש"ק מ"ז, מ) נ"ק, נ) דלא מועלין דאין כו' נ"ק, ס) אפילו מדרבנן ור"ש דאמר תורים כו' מועלין בהן מפרש טעמא בגמ' ובבני יונה שעבר זמנן מודה דלא נהנין כו' והד"א. נ"ק, ע) שייך לדף יב., פ) ושמו אלא מזבח לכך כו'. נ"ק, צ) ולאו ממעילה קא פריך כלל כו'. נ"ק,

תורה אור השלם

1. וּבָא אַהֲרֹן אֶל אֹהֶל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בִּגְדֵי הַבָּד אֲשֶׁר לָבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם: ויקרא טז כג
2. וְכֹל זִקְנֵי הָעִיר הַהִוא הַקְּרֹבִים אֶל הֶחָלָל יִרְחֲצוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל הָעֶגְלָה הָעֲרוּפָה בַנָּחַל: דברים כא ו
3. וְלָבַשׁ הַכֹּהֵן מִדּוֹ בַד וּמִכְנְסֵי בַד יִלְבַּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהֵרִים אֶת הַדֶּשֶׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֹלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוֹ אֵצֶל הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ו ג
4. וְנִסְכּוֹ רְבִיעִת הַהִין לַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד בַּקֹּדֶשׁ הַסֵּךְ נֶסֶךְ שֵׁכָר לַיי: במדבר כח ז
5. וְאִם יִוָּתֵר מִבְּשַׂר הַמִּלֻּאִים וּמִן הַלֶּחֶם עַד הַבֹּקֶר וְשָׂרַפְתָּ אֶת הַנּוֹתָר בָּאֵשׁ לֹא יֵאָכֵל כִּי קֹדֶשׁ הוּא: שמות כט לד

הגהות הב"ח

(א) גמ' אפילו תימא ר' אלעזר בר ר' צדוק ומתניתין דאיקלט: (ב) שם אמרי לא דלא איקלט ומדרבנן. נ"ב ר"ל הא דצריך לשורפו ועי' בתוס': (ג) רש"י ד"ה והרי תרומת וכו' דנעשית מצותו דכתיב ושמו וגו' ומועלין בו ונגמר מיניה הכא ומשני משום הכי כצ"ל והד"א: (ד) ד"ה אלא וכו' למימר הס"ד ואח"כ מ"ה תרי מיעוטי אפילו למ"ד: (ה) ד"ה איכא דאמרי וכו' לתהום ומשני אפילו תימא כצ"ל והד"א: (ו) בא"ד אפילו תימא ר' אלעזר ב"ר צדוק דאיקלט כו' והא דקאמר: (ז) ד"ה המקדיש דישון וכו' מועלין בתחילה הס"ד:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה תורים וכו' כל היכא דקתני אין מועלין. ע' ע"ז מב ע"ב ול"ע:

מוסף רש"י

הרי תרומת הדשן. בכל יום חותה במחתה ותורם את הדשן מלא המחתה ממנה ונותן במזרחו של כבש, כדכתיב ושמו משמע ששם גניזתו ושם נבלע במקומו אלמא אסור בהנאה (זבחים מו. ובעי"ז יומא נט: וחולין קיז. וכריתות ו.) וכיון דבהנאה אסור משום קדושתו מעילה נמי אית ביה (יומא שם). וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין. מדלא כתב אחד וגמור כולהו מיניה (קדושין כד.) מדהדר כתביה לאידך ולא ילפא מחבריה שמע מינה דוקא הני קאמר (פסחים מה.) וכיון דלא ילפינן ולא מייתי ראיה מינייהו, האי קרא נמי הואיל ואיכא למדרשיה איפכא לא תדרשיה הכי (זבחים שם). ובגדי כהונה. ארבעה בגדי לבן שכ"ג נכנס בהן לפני ולפנים ביום הכפורים וטעונין גניזה עולמית ואין הדיוט עובד בהן כל השנה ולא כ"ג ליום כפורים אחר, כדכתיב ופשט את בגדי הבד והניחם שם (חולין שם ובעי"ז פסחים כו.) ודרשינן מלמד שטעונין גניזה (זבחים שם). מותר להשתמש בהן כהן הדיוט. כשרין הן לכהן הדיוט כל השנה, שהן הן הבגדים הראויין לשימוש הדיוט כתונת ומכנסים ומצנפת ואבנט (פסחים כו. ובעי"ז חולין שם) ומה ת"ל והניחם שם מלמד שלא ישתמש הוא ליוה"כ אחר (חולין שם) וקי"ל בגדי כהונה אין בהן מעילה, מפני שלא ניתנה תורה למלאכי השרת שיהו זריזין לפושטן מיד (יומא ס.). ועגלה ערופה. אף על פי שנעשית מצותה אסורה בהנאה, דכתיב וערפו שם, שם תהא קבורתה (חולין שם) והאי שם קרא יתירא הוא לומר שתהא שם קבורתה (זבחים שם) שם תהא גניזתה (יומא שם). תרי מיעוטי כתיבי. לומר שאין למדין מהן (זבחים שם) אפילו למ"ד בעלמא מלמדין, הני אין מלמדין, דמיעוט כתיבי בהו דמשמע הני ולא אחריני (חולין קיז:). הערופה. זו ולא אחרת כזו (זבחים שם, ובעי"ז יומא שם וכריתות ו.). ושמו. מדהוה ליה למכתב ושם וכתיב ושמו, לזה ולא לאחר (זבחים שם). לימא מתני'. הא דקתני ירדו לשיתין אין מועלין רבנן היא ואיקלט אין מועלין, דאין בהן מעשה לצורך גבוה, דאי ר"א אכתי בקדושתייהו קיימי דקאמר שורפין אותו בקדושה, אלמא קדושתו עליהם מלבעי שריפה (סוכה מט:). לול. ארובה שהיא מלמעלה למטה (שם מט.). בין כבש למזבח. הכבש ארכו ל"ב ומשפע ועולה ט' אמות עד ששוה למזבח ולא היה ראשו מחובר למזבח אלא אויר מעט מפסיק בינתים, כדאמר בזבחים (קד.) ועשית עולותיך הבשר והדם, מה דם בזריקה אף בשר בזריקה, הא למדת אויר יש בין כבש למזבח, ואותו אויר קרוי בין כבש למזבח, ולול היה באותו אויר במערבו של כבש בשמונה אמות מערבית מזבח ומוקף ארבע מחילות מערבית של כבש, שהכבש רחבו ט"ז אמה ממזרח למערב ואותו חלל, שהנסכים יורדין לתוכו שהן נעשין בדרומית מערבית של מזבח, עד קרקעיתו וקרקעיתו של רצפת שייש ואין היין נבלע שם, וכל נסכי יין של כל השנה יורדין שם, והאי תנא לית ליה שהיו שיתין יורדין עד התהום והכי אמרינן לקמן דלית ליה ופליג אדרבנן (שם). פרחי כהונה. ילדים כהנים (שם). יין קרוש. שנעפש ונקרש (שם). ושורפין אותה בקדושה. במקום קדוש בעזרה ומתוך השיתין מוציאין אותו שלא יתמלאו השיתין מן הנסכין, שכל קרבנות הצבור והיחיד טעונין נסכים חוץ מחטאת ואשם, ושורפין אותם שאסורין בהנאה דקדש הוא (שם). שנאמר בקדש הסך. הקיש שריפה לניסוכו (שם) לא יליף מהכא אלא שריפתו בקדושה ולא בחיל חוץ לעזרה, אבל הוצאתו משם פשיטא ליה כדי שלא יתמלאו ולא צריך קרא (שם מט:). מאי משמע. מהכא שריפה (שם). אתיא קודש קודש. ואיכא למימר נמי דמצות הוצאתו ושריפתו מהכא יליף (שם). כר' אלעזר ב"ר צדוק. דאין יורדין לתהום ואפשר לירד ולהביאם (שם). דאי קלט. אם תלה כלי בתוך השיתין וקיבל (שם).

שיטה מקובצת

א) תיבת ליה נמחק: ב) דהוה תרומת תיבת ליה נמחק: ג) מותר נ"א מותרים הן לכהן הדיוט: ד) כאחד וכל שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין הניחא: ה) אותו בקדושה אות ה' נמחק: ו) מתיבת כשם עד תיבות ואמר רבינא רשום למעלה קו להורות כי לפ"ד ראוי למחקו: ז) נמי שריפתו בקדושה: ח) קלט ס"א לימא מתני' ר' אלעזר בר צדוק היא דתניא ר' אלעזר בר צדוק אומר כו' דאי רבנן הא נחית לתהום אפילו תימא רבנן דאי קלט לימא רבנן היא ודאי קלט דאי ר' אלעזר בר צדוק אכתי בקדושתייהו קיימי אפילו תימא ר' אלעזר בר צדוק ואין לך דבר שנעשית מצותו ומועלין בו כ"כ בכל ס"י וכן גריס רש"י ז"ל: ט) צדוק אפילו תימא רבנן דאי קלט איכא דאמרי אפילו תימא ר' אלעזר בר צדוק תיבת לא נמחק: י) מתיבת תורין עד סוף המשנה נמחק (וא"כ מקומן) ומקומן במשנה שבדף שאחר זה: יא) הדשן. גליון בתרומת הדשן עצמו איירי דהוי אצל המזבח כדאמרינן בפירקין דלעיל הנהנה מאפר תפוח ר' יוחנן אמר מועלין בו אימא ה"נ בדם שנעשית מצותו לשון הר"א ז"ל: יב) וגו' בקדש: יג) קלט. גליון ואית דמפרשי דאי קלט כלומר דלול קלטן לקדושה: יד) להו לישנא אחרינא תיבות איכא דאמרי ל"ש. גליון הני לישנא עיקר דהכי כתיבה במס' סוכה הר"א ז"ל: טו) דאמר דלול קטן: טז) רבנן דסברי: יז) דאי קלט אות ו' נמחק: יח) וקלטן וקבל הנסך קודם: יט) במתניתין ירד לשיתין: כ) היא ודאי קלט: כא) לתהום ומי יוכל להעלותן למעול: כב) דיוקא דדייקינן ללישנא: כג) לימא מתניתין ר' אלעזר בר צדוק היא דאי קלט כלומר מתניתין אתא אות ד' נמחק: כד) איקלט והא דאמר לעיל דצריך שריפה היינו מדרבנן אות ו' נמחק: כה) והיה הדשן: כו) פחות מעשר אמות: כז) ודאי דהכל יכול אדם: כח) באדם שזכה בתרומה: כט) ומועלין בה: ל) מדרבנן דלא משלם כלל וע"כ ה"פ דאין תיבות אמרינן מועלין נמחק: לא) דקתני במתניתין אין: לב) דהתם היינו טעמא משום דאזיל לרעייה כדפי' לעיל ואין לה פדיון עד לאחר שיהיה בו מום וכיון דתפיס מקרי קדשי ה' ועוד שמן המעות קונין עולת קיץ למזבח וא"כ איקרי קדש אבל: לג) ה' אבל ליכא למימר דשאני חטאת שעברה שנתה משום שהיא קדושה קודם שעברה שנתה אבל העופות הם מקודשים מיד דהא קא פסיק ותני הכא אפילו היכא שקדשו הבני יונה קודם אלא ודאי צריך לומר כדפי': לד) ושמו וא"כ היינו גמר מצותו ומכאן ואילך אין מועלין. ס"א אלא מזבח הפנימי מנלן דהוי גמר מצותו ואימא דאין מועלין מכאן ואילך מיהו אין נראה לפרש כך דהכא מיירי מן תרומת הדשן מדלא מייתי קרא דוהוציא את הדשן וא"כ קשה דהא תיבות מיהו אין לפרש כך נמחק: לה) אצל המזבח: לו) הדישון כדנפקא לן כו' והשאר נמחק: לז) ולאו ממעילה קא פריך אות ד' נמחק: